

KURJER WIECZORNY

wychodzi codziennie popołudniu z wyjątkiem niedziel i świąt

Naczelnny redaktor: **Konstanty Srokowski**

Redakcja:

ulica Dunajewskiego Nr. 4

Telefon Nr. 4490

Konto czekowe P. K. O. Nr 152670

Prenumerata miesięczna bez odnośnienia 5,500.000 Mkp, z odnośnieniem lub przesyłką pocztową 6,000.000 Mkp.
Zagranicą miesięcznie 12.000.000 Mkp.

Cena numeru **250.000 M.**

Ceny ogłoszeń za 1 wiersz milimetry:
Zwykłe złp. 0-10. — Nadesłane złp. 0-80.
Po kronice złp. 0-35. — Na pierwszej stronie, w tekście i między kolumnami złp. 0-45.
Ogłoszenia zamiejscowe 50% drożej. — Ogłoszenia zagraniczne 100% drożej. — Ceny powyższe obowiązują od dnia zmiany w nagłówku.

Administracja:

ulica Dunajewskiego Nr. 5

Telefon Nr. 1310

Konto czekowe P. K. O. Nr 152670

Ceny ogłoszeń w złotych oblicza się po urzędowym kursie franka złotego w dniu wpłaty. — **1 złoty = 1,800.000 Mkp.**

FORTEPIANY

Bechstein
Blüthner 580
Bösendorfer

także i inne firmy tylko dobrej jakości

Skład Fortepianów
Helena Smolarska
Kraków, Szewska 9, l. p. tel. 4365.

PIANINA

Fortepiany — pianina

także używane można najkorzystniej nabyć tylko u firmy **ZYGMUNT RABA** nast., Kraków, ul. św. Anny 3. Tel. 465.

IV. Aukcja Artystyczna

odbędzie się 615

w **Domu Artystów**, plac św. Ducha
we **czwartek 1-go i w piątek 2-go maja br.**
Początek o godzinie 4-tej popołudniu.

Sprzedawane będą obrazy, sztychy, brązy, porcelana, kilimy, dywany, antyki i t. p.

Zgłoszenia do 28 go kwietnia włącznie.

Djarjusz z dnia 24 kwietnia

— Wczoraj rano o godz. 2,30 wydarzyła się na stacji kolejowej w Bellinzonie katastrofa kolejowa skutkiem zderzenia się pociągów pospiesznych zdążających z Mediolanu oraz Zurychu.

Katastrofa nastąpiła na skutek przeoczenia przez maszynistę pociągu pospiesznego zurychskiego sygnałów ostrzegawczych.

Jak dotąd stwierdzono, poniosło śmierć na miejscu 5 kolejarzy, oraz 10 podróżnych. W katastrofie zginął także wódz nacjonalistów niemieckich, były sekretarz stanu dla spraw zagranicznych, Helfferich.

— Na otwarciu wystawy imperjum brytyjskiego, król Jerzy V wygłosił mowę polityczną, w której nakreślił ogólne linie polityki Wielkiej Brytanji.

— Jak donoszą z Orsawy Dunaj wystąpił z brzegów. Olbrzymie obszary pod wodą. Między Temeszwarem a Bukaresztem ruch kolejowy zagrożony. Większa część wyspy Adakaloh zalana.

— W Czortwenicy, Susaku i innych miejscowościach wybrzeża Adriatyckiego spadły olbrzymie śniegi. Również w Bośni orkan śnieżny wyrządził wielką szkodę.

TELEGRAMY

z 24 kwietnia 1924

Sprawa spisku na kresach

Warszawa (AW). Minister Hübner przyjęty został wczoraj przez prezesa Grabskiego w sprawie spisku dywersyjno-bandyckiego, wykrytego na kresach wschodnich. W związku ze spiskiem aresztowano już około 60 osób. Wpływ organizacji sięgał na Białoruś i Małopolskę wschodnią.

Program konferencji kowieńskiej

Rewel. (AW) Z Kowna donoszą, że program konferencji kowieńskiej został już ostatecznie ustalony i doręczony rządowi Łotwy i Estonji. — Otwarcie konferencji nastąpi najprawdopodobniej w dniu 6-go maja. W miarodajnych kołach Estońskich podnoszą przedewszystkiem problematykę gospodarczą, prawa unii celnej. Kwestje polityczne o ile zostaną poruszone, znajdują się na drugim planie.

Nowa inicjatywa Poincarego

Londyn. (Tel. wł.) W kołach politycznych Londynu oczekiwany jest list Poincarego, wzywający premierów rządów aljanckich do wypowiedzenia poglądów, jakie mają być najbliższe zarządzenia w związku z przyjęciem raportu ekspertów międzynarodowych. Celem listu jest wyjaśnienie pozycji Francji odnośnie do problemu zabezpieczenia się przed nowym zawodem ze strony Niemiec. Poincare stoi na stanowisku, że modyfikacja okupacji Zabłębna Ruhry zależy całkowicie do oczywistości dobrej woli i dobrej wiary Niemiec w przeprowadzenie planów wytkniętych przez ekspertów. Jakiego zabezpieczenia będzie wymagała Francja nie jest do tej pory wiadomem. Zależy to od wyników przyszłej konferencji premierów aljanckich. Rząd belgijski rozwija usilne starania aby doprowadzić do porozumienia pomiędzy Francją a Anglią.

Wybory francuskie

II.

Bieguny polityczne.

Poza granicami Francji, więc także i u nas, rozpowszechnione jest mniemanie o wielkiej sile obu skrajnych stronnictw francuskich — monarchistycznych nacjonalistów i komunistów. Mniemanie to w najmniejszej mierze nie odpowiada rzeczywistości. Oba biegunowo przeciwne francuskie stronnictwa polityczne przedstawiają się bardzo niewielką i nie posiadają szans powiększenia jej wydatnego.

Skrajnie prawicową grupę polityczną stanowi znana i tak często w prasie wspomnianą „Action Francaise”. Powstała ona w czasie afery Dreiffussa jako odgałęzienie katolickiej i lekko ku Boulangerowi skłaniającej się „Ligue de la patrie francaise”. Kiedy Henri Vangeois w r. 1898 założył „Action Francaise” określił tę organizację oficjalnie jeszcze jako republikańską. Dopiero w następnych latach wypracował Charles Maurras swoją teorię monarchizmu, na podstawie której w grudniu 1901 r. przeszli zwolennicy „Action Francaise” otworzyć do obozu rojalistów. Uznają oni księcia Orleańskiego za prawowitego króla Francji, znacząc go rzymską cyfrą VIII.

Doktryna „Action Francaise” nie uznaje bynajmniej monarchji konstytucyjnej typu Ludwika XVIII lub Ludwika Filipa. Propaguje ona całkowity powrót do średniowiecza, więc absolutyzm króla stanowią organizację społeczeństwa, stany generalne i reprezentacje interesów. W polityce zagranicznej członkowie „Action Francaise” reprezentują skrajny nacjonalizm, szowinizm i militarizm, których głównym a jedynym środkiem jest siła i przemoc. Partja odrzuca „a priori” plan zrealizowania swych celów środkami parlamentarnymi i propaguje drogę zamachu stanu „Coup de force”. Wprawdzie sam teoretyk partji Maurras przyznaje, że większość narodu francuskiego nie jest socjalistyczna, to jednak partja tych prawicowych bolszewików mało się o to troszczy, gotowa gwałtem narzucić tej większości swój fantastyczny program. Podobnie jak bolszewicy lub anarchiści, członkowie „Action Francaise” są gotowi używać wszystkich środków dla dopięcia swych celów.

Szanse wyborcze tej skrajnej organizacji są minimalne. „Action Francaise” może swą hałaśliwą agitacją i radykalizmem krańcowym wywierać wrażenie wśród studentów zrażonych niektórymi ob-

jawami, towarzyszącymi parlamentaryzmowi, może mniej wykształconym żywiołom zawracać głowę frazesami o sile i potędze, może u zgrzybiałych różnych markiz i księżnych zbierać datki na cele partyjne, może wreszcie wysyłać narwanym młodzieńców, aby w ciemnościach nocy smarowali fioletowym atramentem pomniki różnych republikańców, ale to wszystko nie zmieni faktu, że cała ta organizacja nie posiada i prawdopodobnie nigdy nie zdobędzie poważniejszego wpływu na losy Francji.

Pedanci doszukują się jeszcze obok opisanej „Action Francaise” także drugiej skrajnie prawicowej partji — bonapartystów. W rzeczywistości jednak partja ta dawno przestała istnieć. Bonapartyści zaś sami nieliczni i najzupełniej nieszkodliwi zostali w zupełności pochłonięci przez konserwatywne grupy republikańskie.

Na skrajnej lewicy stanowisko grupy rewolucyjnej zajmują komuniści. W grudniu 1920 r. na kongresie w Tours nastąpił rozłam francuskiej partji socjalistycznej. Obok starych socjalistów stanęli komuniści, podobnie jak wszystkie partje komunistyczne, należący do Trzeciej Międzynarodówki i podlegający rozkazom Komintorna moskiewskiego.

I jakkolwiek komuniści przedstawiają pod każdym względem siłę bez porównania większą, niż „Action Francaise”, to jednak i im także nie można przy wyborach wróżyć większych sukcesów. Wynika to z neutralności francuskiej, która jest dzisiaj więcej, niż jakkolwiek inna, antykomunistyczna. Francuz współczesny przedstawia typ drobnomieszczanina, ożywionego chęcią zarobku, gotowego zapracowywać się z niezwykłym poświęceniem dla uciulania sobie kapitaliku na starość, przywiązanego fanatycznie do ziemi i przedmiotów, które posiada. Komunistyczny program, oparty jeżeli nie na zniesieniu całkowitem, to w każdym razie na znacznym ograniczeniu zasady własności prywatnej, musi być dla umysłowości tego typu czemś przerażającym i niepojętym.

To też komuniści francuscy mogą snadno stracić lub zyskać tu i owdzie kilka mandatów parlamentarnych, szans jednak na wejście do parlamentu w takiej sile, aby poza hałasami, stukaniem w pułty i wymyślaniami, mogli tam dokonywać także coś realnego, nie mają żadnych.

(Ciąg dalszy nastąpi).

KĄCIK KOBIECY

—o—
MODA KAMELJOWA.

(Z) Od kilku dni objęła Paryż w wszechwładne posiadanie nowa moda: moda kameljowa.

Na ulicy paryskiej spotyka się wytworne, elegantki, które w obręcz lisa czy skunksów, okalających ich labędzią szyję, wtykają biały kwiat kamelji, kwiat, który wslawił ongiś bohaterkę Aleksandra Dumas'a (syna) Małgorzatę Gautier. Ten sam biały, martwy, bezwonny kwiat jawi się przy wycięciu stanika Paryżanki w strojnej sukni wieczorowej, na sali teatralnej czy koncertowej, w salonie.

Wobec tego zaś, że cena kwiatów naturalnych nietylko u nas, lecz i w Paryżu jest wcale wygórowana, większość kamelji, zdobiących toalety paryskie, to kwiaty sztuczne. Mimo, że świetnie zrobione, pozornie naturalne aż do złudzenia, kwiaty te w swej niepokalanej białości rażą zimną martwością.

Gdyby zapytano którąkolwiek z Paryżanek, czy to ładne, odpowiedziałyby na pewno: nie! i zgodnie z gustem swym i ochotą zamieniłyby bezwonną kamelję na upajającą zapachem różę, czy gałązkę czarownego bzu... Czegoż jednak nie robi się dla mody?...

Codziennie zatem powiększa się w Paryżu liczba „dam kameljowych“ zgodnie z powym kaprysem mody. Siedmieszczęć dwa lata upłynęły od premiery głośnego dramatu, który sławę Dumas'a syna rozniósł głośnym echem po całym kulturalnym świecie; w grobie spoczęła nieśmiertelna, zdawało się, Sara Bernhardt, niezrównana odtwórczyni Damy kameljowej, a to dzięki białemu, prostemu kwieciku odżyło w tych dniach w zamęcie obojętnego kipiącego życia Paryża wspomnienie Mariji Duplessy, tej młodej, pięknej kobiety, której tragiczne losy rozrzewniają nas do dziś dnia, gdy czytamy karty Dumas'a lub słuchamy melodyjnych dźwięków Verdiowskiej Traviaty...

PŁASZCZE gumowe w bardzo wielkim wyborze nadeszły 390
A. BROSS, Kraków, ul. Florjańska 44
□ □ Narożnik obok Bramy Florjańskiej. □ □

Najwykwintniejsze

OBUWIE

po cenach fabrycznych poleca

KORAB

471

Kraków, SZEWSKA L. 17

na sezon wiosenny najnowsze modele wiedeńskie.

BENZ

Nieprześlgnięte
W JAKOŚCI
I WYKONANIU

BENZ & Cie
generalna reprezentacja
Kraków, Podwale 5

DZIAŁ GOSPODARCZY

Ognisko drożyzny

Narzekania na drożyznę są powszechne. Pod jej ciężarem uginają się wszyscy, a nade wszystko szerokie warstwy ludowe i inteligencja zawodowa. A jednak dotychczas zjawisko drożyzny powojennej, a w szczególności naszej drożyzny, mało już analizowane i badane. Rzadko kto zdaje sobie sprawę, gdzie znajduje się główne ognisko drożyzny, z którego promieniuje ona na całą powierzchnię życia gospodarczego.

Tem ogniskiem jest w Polsce handel detaliczny.

Jeśli porównamy wzrost drożyzny od r. 1914 w handlu hurtowym i detalicznym widzimy szczególnie zjawisko. Różnice w cyfrach indeksowych są bardzo poważne. W handlu hurtowym nastąpiła stosunkowo niewielka zwyżka cen, natomiast w handlu detalicznym zwyżka jest zastraszająca.

I tak cyfrowo zjawisko to przedstawia się następująco:

Materiały włókiennicze wzrosły w lutym tego roku w handlu hurtowym w stosunku do 1914 w dolarach o 145.6 prc., w handlu detalicznym o 185.1 prc.

Żywność pochodzenia roślinnego miała w lutym b. r. w handlu hurtowym indeks złoty (rok 1914 = 100) 85.5; żywność pochodzenia zwierzęcego 156.0. — Natomiast w tym samym czasie indeks żywności wogóle w handlu detalicznym wynosił 180.4.

Przechodząc do poszczególnych artykułów porównam cyfry indeksowe handlu hurtowego i detalicznego w ciągu marca.

Podczas gdy mąka żytnia miała w handlu hurtowym wskaźnik złoty 91.3, tj. pozostawała poniżej parytetu, to chleb żytni w handlu detalicznym miał wskaźnik 152.3.

Podczas gdy przed wojną cena 1 kg chleba żytniego w detalu była o 27 prc. droższą od 1 kg mąki żytniej w hurcie, to w lutym b. r. chleb w detalu był o 67 prc. droższy od mąki żytniej w hurcie.

Cukier kryształ ma indeks w handlu hurtowym 131.9, w handlu detalicznym 159.2.

Nafta ma indeks w handlu hurtowym 81.4, w handlu detalicznym 126.9 itd. itd.¹⁾

List wiedeński

(Od naszego korespondenta)

Wiedeń, 22 kwietnia.

Tutejszy związek banków przy wydatnej pomocy rządowej rozpoczął ofensywę giełdową w wielkim stylu. Rząd pożyczyl na ten cel bankom wiedeńskim około 300 miliardów koron, z tem, że w razie potrzeby dalsze kwoty postawi im do dyspozycji. Tę pomoc zawdzięcza giełda głównie inicjatywie generalnego komisarza Dra Zimmermanna, który czynnikiem rządowym zwrócił uwagę na groźne skutki nagłego załamania się kursów walorów szczególnie w sferze kredytów zagranicznych. — Jeszcze w ostatniej chwili wzbraniały się trzy największe banki Kreditanstalt, Eskomptgesellschaft i Bodenkreditanstalt, rozpocząć interwencję giełdową, chcąc wzmocnić stanowiska swe na długie lata, upadkiem małych banków i spekulantów giełdowych. Rząd jednak dał instytucjom tym do zrozumienia, że w razie gdyby banki solidarnie do akcji przystąpiły, przy sposobności za to odpokutują. Nie chodziło tu już bowiem o ratowanie poszczególnych firm przed upadłościami, lecz o ratowanie zagrożonej całości gospodarstwa austriackiego. Pierwsze dni interwencji bankowej nie przyniosły spodziewanych wyników i poziom kursów w dalszym ciągu gwałtownie się obniżał. Dopiero w ostatni dzień przed świętami ukazała giełda oddawna niewidziane spokojne oblicze. Po raz pierwszy od szeregu tygodni były zlecenia kupna w większej ilości, a ponieważ równocześnie kontraktowa w obawie ewentualnej zwyżki zaczęła się pokrywać, kursa poszczególnych akcji poprawiły się. Poza tem jest jeszcze inny powód polepszenia się tendencji. Dotychczasowa działalność komitetu ratunkowego ograniczała się do zakupywania tego towaru, który był wystawiony na sprzedaż. Miarodajne czynniki zauważyły jednak, że metoda ta nie jest odpowiednią i podwyższając fundusze interwencyjne przeszły do ofensywy t. zn. nie czekają obecnie na oferujących towar, lecz sami większe ilości akcji zakupują. Że metoda ta jest racjonalniejsza, wykazała giełda zaraz w pierwszym

I przed wojną cukier lub nafta w handlu detalicznym miały ceny (bezwzględne) wyższe, niż w handlu hurtowym. Ale biorąc ceny w handlu hurtowym w r. 1914, jako podstawę porównawczą (r. 1914 = 100) obecnych cen hurtowych i ceny w handlu detalicznym jako podstawę porównawczą obecnych cen detalicznych widzimy znaczny niczem nieuzasadniony skok drożyzny w handlu detalicznym niepozostający w żadnym stosunku do rozwoju drożyzny w sferze handlu hurtowego.

Jakie są przyczyny i skutki tej dyskrepancji cen?

Jako przyczyny podaje wielu zwyżkę robocizny, opłat socjalnych taryf, podatków i kosztów ubocznych. Moim zdaniem, jest to wytlómaczenie niedostateczne. Zwyżka robocizny, opłat, taryf, podatków itd. są czynnikami działającymi równie dobrze w sferze produkcji i cen hurtowych. Nie są to czynniki występujące tylko w handlu detalicznym. Nie ulega wątpliwości, że największą rolę w drożyznie detalicznej odgrywa psychologia gospodarza. W handlu hurtowym producent lub kupiec walczy o cenę z kupcem, w handlu detalicznym, kupiec z konsumentem. Wobec całkowitej płynnej struktury cen, konsument przestał orientować się, jaka cena jest słuszną i normalną. Przy sprzedażach detalicznych już drobna czasem wprost niepozorna zwyżka ceny, umniejszenie wagi lub jakości daje procentowo cyfry znaczne. Np. przed wojną detaliści sprzedawali mydło na wagę, dziś sprzedają na sztuki. Toteż cena mydła w detalu jest około 80 prc. droższa niż w hurcie.

Przytem konkurencja w detalu prawie że nie działa. Sklepek na danej ulicy wobec niemożności otrzymania konkurencyjnego lokalu ma pozycję monopoliczną. Zapewne działa tu wiele innych czynników, dotychczas niewyświetlonych.

Skutki drożyzny detalicznej są bardzo poważne.

Drożyzna w detalu oznacza drożyznę robocizny i wzrost kosztów produkcji. Równa się to znacznemu opodatkowaniu produkcji na rzecz całej rzeszy pośredników detalisty. Obecnie udział detalistów i pośredników w ogólnym dochodzie społecznym jest większy, niż przed wojną. Z

dniu reagując ogólną zwyżką poziom kursów. Papiery polskie nie wykazały znaczniejszej poprawy, ponieważ sytuacja na giełdach krajowych wywierana na tutejsze ukształtowanie się kursów papierów polskich zgubny wpływ. Faktem jest, że poziom kursów akcji polskich jest specjalnie niski a różnice między kursami w kraju a tutejszemi znaczne. Powszechnie panuje w tutejszych sferach bankowych przekonanie, że Wiedeń przeżył już kryzys giełdowy, który z wolna ustępować będzie lepszej konjunkturze.

Tutejszy bank Austro-Polski, który jak wiadomo jest reprezentacją polskiego banku przemysłowego, pertraktował w ostatnich czasach z „Internationale Handelsbank“ w sprawie fuzji. Rokowania te w ostatnich dniach definitywnie się rozbiły. Od śmierci prezesa Dra Bilińskiego bank ten stale upada. Ostatnio krążące pogłoski o likwidacji tego banku zostały wprawdzie zdementowane, pojawiły się jednak ponownie z całą stanowczością, w tutejszym świecie finansowym.

Sytuacja przemysłu w pierwszym kwartale br. znacznie się pogorszyła. Zmniejszenie się popytu za węglem, wzrost ceny bezrobotnych, wykazuje, iż przemysł austriacki przechodzi silne przesilenie. Najgorzej, jak wszędzie, powodzi się przemysłowi metalowemu. Przemysł żelazny cierpiał znacznie przez konkurencję i koła tutejsze sądzą, że obecnie po stworzeniu kartelu sytuacja się nieco poprawi. Przemysł maszynowy za wyjątkiem elektrycznego i radio-telefonicznego w zupełnym spokoju. — Przemysł metalowy w ścisłym tego słowa znaczeniu jest stosunkowo lepiej zajęty, jednak i ten skarży się na wysokie koszty produkcyjne i zbyt niskie ceny sprzedażne, które jednak nie mogą być podwyższone, o ile się nie chce utrudnić zbytu. — W przemyśle galanterijnym i luksusowym zupełny zastój, zrozumiały z powodu sytuacji giełdowej. Ruch handlowy z Polską w ostatnich czasach znacznie się zwiększył, ponieważ ceny w Polsce są o wiele wyższe jak w Austrii. Tutejsza Izba Handlowa polsko-austriacka potwierdza dziennie około 400 certyfikatów pochodzenia towarów.

W bieżącym miesiącu powstała w Zofji austriacko-bułgarska Izba Handlowa z filją we Wiedniu celem wzmocnienia i ułatwienia wzajemnych stosunków handlowych.

¹⁾ Wiadomości Statystyczne Nr. 7, R. 1924.

Oksford i Cambridge

Londyn w kwietniu.

Ćwierć miliona widzów — więc niemal tyle co na wiekich wyścigach narodowych — zebrało się nad brzegiem Tamizy, by długie godziny czekać z największą cierpliwością, a następnie z zapartym oddechem śledzić przebieg zapasów dwóch dużych łodzi, błyskawicznie mknących na froncie wodnym, wynoszącym około 500 metrów. Każdy z widzów nosił krawat czy kokardkę jasno- albo ciemno-błękitną, oznaczającą, czy życzy zwycięstwa Oksfordowi, lub Cambridge. Z tego ćwierć miliona ludzi, załedwie dziesiąta część rekrutowała się z akademików; większość stanowili robotnicy, urzędnicy, maklerzy, milionerzy, apasze, włóczęgi i bezrobotni. Gdy wśród akademików kolor ciemno-błękitny równoważył się liczebnie z jasno-błękitnym, to „lud“ jak od dziesięcioleci holdował wyjątkowo barwie ciemno-błękitnej. Zapytawszy docenta uniwersytetu londyńskiego, który studia swe odbył w Szkocji, dlaczego Oksford cieszy się większymi sympatjami niż Cambridge, otrzymałem odpowiedź lakoniczną: „Idź pan na nine o'clock review“.

Rewja ta odbywająca się o dziewiątej w londyńskim „Małym Teatrze“ jest jedyną, wznoszącą się ponad wystawę nagiego ciała i popisu tancerek. Jack Hulbert, reżyser i autor, grający najtrudniejsze role w subtelnych bluetkach, będących największą atrakcją tych wieczorów, jest obecnie najwybitniejszym specjalistą rewij w Europie. Jeden z tych jego obrazków przedstawia spotkanie reprezentantów dwóch pierwszych semestrów z Oksfordu i Cambridge. Młody student oksfordzki, smukle zbudowany, o mądrym lekko ironicznym wyrazie twarzy, w możliwie najskromniejszym stroju wieczorowym doskonale skrojonym, nosi cylinder i laskę ze spokojną godnością urodzonego gentlemana. Wtajemniczeni twierdzą, że młody oksfordczyk ucharakteryzował się na młodociame-

go lorda Curzona, który przed laty czterdziestu był najniebezpieczniejszym pogromcą serc kobiecych, jako jeden z najpiękniejszych mężczyzn w Anglii. Przedstawiciel Cambridge jest ogromny, ciężki, ubrany z bijącą w oczy przesadą. Zarówno frak, jak nazbyt wysoki cylinder o zbyt szerokich kreskach, wreszcie laska z nadmiernie wielką złotą gałką świadczą, że nie potrafił się jeszcze oswoić ze swem świeżem stanowiskiem społecznym. Po między studentami zaczyna się dialog. Cambridge stawia swą wiedzę, Oksford swój styl. Pada pytanie obligatoryjne: „Czego dokonaliście podczas wojny?“ Student z Cambridge deklamuje kiejską pieśń wojenną, kulminującą w refrenie, jak szczęśliwi są młodzi Anglicy, oddając życie dla ojczyzny. Na zakończenie improwizuje strofki, opiewające specjalnie bohaterów z Cambridge. Ilekroć w pieśni jawią się słowa: „Old England“ hiperpatriotyczny syn rzeźnika, który przez Cambridge pragnie zyskać kontakt z wyższym towarzystwem Anglii, z rewerencją zdejmuje kapelusz.

Po tej deklamacji zwraca się do kolegi z Oksfordu: „A wy?“ Spokojnie, bez patosu odpowiada młody arystokrata: „Wyruszyliśmy w pole, by walczyć; na śpiewanie nie stało nam czasu, bo trzeba było odierać ataki nieprzyjacielskie, ale (tu podnosi głos) u nas nie było bojkotu służby wojskowej. (Bojkot taki zorganizowali wyłącznie słuchacze uniwersytetu w Cambridge). Widownia trzęsie się od oklasków, jakkolwiek publiczność składa się tak ze zwolenników Oksfordu, jak Cambridge.

Wystarczy zwiedzić te dwa miasta uniwersyteckie, by zrozumieć sympatie Anglika dla wychowanków Oksfordu. Oksford jest środowiskiem starej kultury, Cambridge zbiorowiskiem bardzo pięknych, lecz architektonicznie niesharmonizowanych składników. Oksford jako miasto, odznacza się swym stylem, Cambridge jest szkaradnym prowincjonalnym miastem, które przypadkowo stało się siedzibą tuzina kolegiów. Student oksfordzki ma dobre manjery, całe jego zachowanie, sposób mó-

wienia, ruchy i twarz świadczą, że już jego ojciec i dziadek studjowali w Oksfordzie.

Student z Cambridge ubiera się podług ostatniej mody, pragnie pod względem zewnętrznym być nad-gentlemanem, a w rzeczywistości, czuć w nim na każdym kroku dorobkiewicza. Amerykanie, synowie bogatych farmerów z kolonii angielskich, wpływają ujemnie na środowisko Cambridge'u, a młodzi nuworysze angielscy starają się im dotrzymać kroku w bezmyślnej rozrzutności.

Oksford coraz więcej drapuje się w swą godność i tradycję. Angielskie rodziny urzędnicze, szlachta, pastory, lekarze, prawnicy, inżynierowie, należą dziś do warstwy zubożałej. Bez fałszywego wstępu, student oksfordzki znosi konsekwencje tego faktu, uszlachetniając typ gentlemana, umięjącego bez szemrania znosić straty własne i narodowe. Żaden przyzwoity Anglik nie buntuje się przeciw 40-krotnie podwyższonemu podatkowi, spowodowanemu przez wojnę, która Anglii nie przyniosła spodziewanych korzyści. Od płacenia podatków uchylają się w Anglii nuworysze, którzy wzbogaceni na wojnie synów swych kształcą w Cambridge.

Lud angielski złożył najwyższy hołd tradycjom Oksfordu i znaczeniu tego środowiska dla kultury angielskiej, uchwalivszy za inicjatywę partji pracy i kongresu stowarzyszeń zawodowych, założyć w Oksfordzie kolegium dla wychowywania przywódców angielskiego ruchu robotniczego. Każdy numer „Daily Herald“ i „New Leader“ wzywa robotników do uiszczania składek, potrzebnych do utrzymania Ruskin-College w Oksfordzie. I każdy robotnik angielski chętnie składa swą część na utrzymanie tego kolegium, co właśnie w dzień wyścigów łodzi na Tamizie ujawniło się w oznakach ciemno-błękitnych. Z posłów stronnictwa pracy, którzy są slynami robotników, wielu może się powołać na swą przynależność do Ruskin-College, a czynią to z taką samą dumą, z jaką potomkowie najwyższej arystokracji szczytą się swym wychowaniem oksfordzkim. Pierwsze to pokolenie wychowanków z Ruskin-College.

Na sezon obecny!

polecamy nasz bogato zaopatrzonej

**magazyn konfekcji
męskiej i dziecięcej**

po cenach konkurencyjnych.

**DOM KONFEKCYJNY, Grodzka 26
KONFEKCYJA, Florjańska 28.**

Kwasy: solny 19/22 Bė, siarkowy 66 Bė, azotowy 36 i 40 Bė
Szkló wodne 36/38 Bė.
Olej turecki 50%, olej „Kidfinishing“.
Alun potasowy w kawałkach
Alun chromowy krystaliczny 15%
Chromkall krystaliczny
Salmiak krystaliczny 98/99%
Boraks ang. w kawałkach
Potas kaustyczny i kalcyonowany 96/98%
Siarczan żelaza i miedzi 98/99%
Naftalina biała w łuskach.
Sól glauberską krystaliczną i kalcyonowaną.
Farby ziemne i chemiczne

421

poleca do szybkiej dostawy ze składu:

Firma Józef Jacobsohn

Kraków, ul. Wrzesińska L. 3

Telefon Nr. 3065.

Biuro Spedycyjne „PRZEWÓZ“

I PRZEDSIĘBIORSTWO DOWOZOWE

KOLEI PAŃSTWOWYCH

Spółka z ogr. odpow.

**ZAŁOŻONE PRZEZ CENTR. ORGANIZACJE ROLNICZE
KRAKÓW, DŁUGA 31. — TELEF. 3063**

złatwia wszelkiego rodzaju czynności spedycyjne i przewozowe, umiejętne przewożenia mebli we własnych wozach meblowych tak w miejscu jak i koleją do wszystkich miast.

WŁASNE MAGAZYNY, ZAPRĘŻE. — CENY NAJNIŻSZE.

HERBATA

Towarzystwa „Bracia K & C POPOWY“

Dawne uznane gatunki przedwojenne.

Żądać wszędzie. Żądać wszędzie.

Reprezentacja i skład hurtowny na Małopolskiej Kresy.

T. CIEŚLINSKI i Ska

Kraków, ul. Florjańska 14. Tel. 117.

Lwów, Leona Sapiehy L. 37. Tel. 870.

Wysyłki pocztowe po 5 kg. za pobraniem.

Wózki

działająca odnawia precyzyjnie, gumi obciąża na oczekaniu. Kupuje stare wózki. Plochowicz, Kraków, Mikołajska 7

Nadeszły w większych ilościach:

węże gumowe i parciane do sikawek

plyty gumowe

gumy do wózków dziecięcych

Hurtownia art. technicznych 478

S. SZAJER — Kraków

Materiały elektrotechniczne

gostaroz 170

Biuro elektrotechniczne

HEFFNER i BERGER

Kraków, ul. Szewska 18.

Telefon 4153.

Wyłączne zastępowstwo na Polskę

Fabryki wyłączników dźwigniowych

„HANSA“ Hamburg.

„FASCINATA“

Wody kolońskie

Perfumy 254

Mydła, Pudry

Wszędzie do nabycia!

Repr. Statter i Klapholz, Kraków, Karmelicka 28.

OBUWIE krajowe i zagraniczne

w najnowszych modelach i fasonach po cenach konkurencyjnych poleca Firma

221

„PICCADILLY“

Kraków, Karmelicka 9, vis a vis „Bagatell“.